

บวชพระ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๕

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม เราฟังธรรมเพราะเตือนสติ เตือนสติเพราะวันนี้วันสำคัญทาง
พระพุทธศาสนา แม้แต่คุณหัสต์ญาติโยมเขายังมีการตื่นตัว เขามีความตื่นตัว เห็นไหม แม้แต่
รัฐบาลยังให้เป็นวันหยุดเพื่อให้คนได้ทำบุญกุศล บุญกุศลนั้นเพื่อให้สังขมรุ่มเย็นเป็นสุข สังขมมี
แต่ความร่ำร้อนนะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “ในสโมสรสันนิบาต ทุกดวงใจ
ว่าแห่ว” แต่นี่เป็นสโมสรสันนิบาตใหม่ การเป็นหมู่ชนรวมกันขึ้นมามันก็เป็นสโมสร ในเมื่อการ
เป็นสโมสรขึ้นมา การคลุกคลี การอยู่ด้วย ความอบอุ่นของโลกเขา แต่ทุกดวงใจว่าแห่ว เห็นไหม

แม้แต่คุณหัสต์ญาติโยมเขายังรู้ เขายังหาทางออกของเขา เราเป็นพระนะ เราเป็นพระเรา
เห็นภัยในวัฏสงสาร คนที่เห็นภัยในวัฏสงสารถึงออกมาเป็นภิกษุเพื่อปฏิบัติพรหมจรรย์ เพราะใน
วัฏสงสารเวียนตายเวียนเกิดมีแต่ความร่ำร้อนทั้งนั้น ถ้าความร่ำร้อนนั้น เราเกิดมาเป็นคนทำไม
การเกิดเป็นคนเป็นอริยทรัพย์เพราะเราได้บุญกุศล เพราะเราเกิดเป็นคน ถ้าไม่เกิดเป็นคน จิตนี้ไม่
มีเว้นวรรค มันต้องเกิดของมันแน่นอน เกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม ก็มีความสงบสุข
รุ่มเย็น เกิดไปในนรกอเวจีมันก็มีความร่ำร้อน เกิดมาเป็นคนเป็นอริยทรัพย์ เพราะเป็นคนถึงมี
สติปัญญาเพื่อจะประพฤติปฏิบัติได้

เราเห็นภัยในวัฏสงสารเราถึงมาบวช เราบวชพระนะ เขาบวชกันนะ เขาบวชกล้วย บวช
เผือก บวชมัน เห็นไหม เขาบวชเสร็จแล้วก็เสร็จ เขาบวชเสร็จแล้วมันก็เป็นอาหารกินมือหนึ่ง เห็น
ไหม การบวชอย่างนั้นเพราะมีวัตถุประสงค์ มันก็ทำมาบวชกล้วย บวชเผือก บวชมัน บวชได้ทั้งนั้นนะ
เขาบวชอาหาร บวชสิ่งที่เป็นผลไม้ บวชต่างๆ มาเป็นอาหารการกิน

แต่เราบวชพระ การบวชพระ เห็นใหม่ เราเห็นภัยในวัฏสงสารเราถึงมาบวช การบวชพระ บวชสำเร็จยัง สำเร็จจากการบวช นี่สมมุติสงฆ์ บวชมาจากสงฆ์ สงฆ์ยกเข้าหมู่ณะ ญัตติจตุตถกรรมยกเข้ามาเป็นสงฆ์ นี่บวชแล้ว

เขาบวชกล้วย บวชมัน เขาบวชเสร็จก็คือเสร็จ เวลาเราบวชพระขึ้นมา เราบวชเสร็จหรือยัง เราบวชเสร็จแล้ว บวชเสร็จแล้วได้สมมุติไฉ สมมุติสงฆ์ บวชแล้วเป็นพระใหม่? เป็น เป็นพระ ขึ้นมาเพื่อเหตุใด เป็นพระเวลาลงสังฆกรรมนี้มันได้สะอาดบริสุทธิ์ไฉ

ถ้าเป็นพระขึ้นมา เป็นพระบวชไม่สมประกอบ บวชต่างๆ สิ่งต่างๆ ใครทำสิ่งใด เห็นใหม่ ภิกษุ นานาสังวาส ถือศีลต่างกัน ถ้าลงอุโบสถร่วมกัน เป็นโมฆิยะ เป็นโมฆะ สิ่งต่างๆ ขึ้นมา มันไม่เป็นประโยชน์ขึ้นมา เห็นใหม่

ฉะนั้น พอเราบวชแล้ว มาเป็นสงฆ์ใหม่? เป็น เป็นเพราะอะไร เป็นเพราะเวลาเข้าหมู่สงฆ์ นี้ไฉ การเข้าหมู่สงฆ์ไม่เป็นโมฆะ ถ้าเป็นโมฆะขึ้นมา เห็นใหม่ นี่ทำแล้วไม่ได้สิ่งใดคิดไม่คิดมีเลย แต่เราทำขึ้นมาเพื่อเหตุใดละ

เขาบวชอาหาร เขาบวชเสร็จแล้วเขากินเป็นอาหารนะ เขาได้อุ้มมือหนึ่ง จะผิดจะถูกก็เพื่อดำรงชีวิตของเขา แต่เราบวชพระขึ้นมาแล้วเราเป็นพระหรือยัง ถ้าเราเป็นพระขึ้นมาเป็นสมมุติสงฆ์ ถ้าเป็นพระแล้ว เขาว่าบวชพระนี้เป็นธรรมและวินัย “เธอจงมีธรรมเป็นที่พึ่งเถิด เธออย่ามีอย่างอื่นเป็นที่พึ่งเลย เธอจงมีธรรมเป็นที่พึ่งเถิด” เราบวชเป็นพระแล้วเรามีที่พึ่งหรือยัง

ถ้าเรามีที่พึ่ง เราต้องมีความร่มเย็นสิ ถ้าเราบวชเป็นพระแล้วทำไมมันเร่าร้อนล่ะ เวลาเขาบวชกล้วย บวชเผือก มันร้อนไหม? มันร้อนต่อเมื่อเขาทำมาเสร็จมันร้อน เก็บไว้มันก็เย็นของมัน มันไม่รู้สุขรู้ทุกข์ของมัน แต่เราบวชมาแล้ว เราบวชมาเป็นพระมาแล้ว เรามีความร่มเย็นหรือยัง ถ้าเรายังไม่มีความร่มเย็น เราบวชแต่กาย เรายังไม่ได้บวชหัวใจของเรา ถ้าเราจะบวชหัวใจของเรา เราจะทำบวชกันอยู่นี้ ถ้าบวชอยู่นี้ เห็นใหม่

วันนี้วันสำคัญทางพุทธศาสนา พรุ่งนี้เป็นวันเข้าพรรษานะ ถ้าวันเข้าพรรษาแล้วเขาจะถือชุกฉวัตรกัน ชุกฉวัตรมันคืออะไร? ศีลในศีล เห็นใหม่ เวลาบวชมาแล้วมันมีศีลโดยธรรมชาติของการบวช บวชภิกษุขึ้นมาต้องถือศีล ๒๒๗ ศีลในปาฏิโมกข์ที่เราจะสวดปาฏิโมกข์กัน

ข้างหน้าอยู่นี้ แล้วถ้าเป็นคฤหัสถ์ล่ะ เขาถือศีล ๑๐ ก็ได้ ศีล ๘ ก็ได้ ถือศีล ๕ ก็ได้ เห็นไหม เขาถือศีลของเขา ถ้าเขาถือศีลของเขา

ศีลในศีล ถ้าเราถือชุกฉกั้วตร เพราะอะไร เพราะเราบวชร่างกายกันมา เราบวชมาเป็นสมมุติสงฆ์ แล้วเราจะบวชหัวใจของเรา ถ้าเราจะบวชหัวใจของเรา เราจะถือชุกฉกั้วตร ศีล เห็นไหม ชุกฉกั้วตรเป็นเครื่องขัดเกลา มันเป็นเครื่องขัดเกลากิเลส มันไม่ใช่ตัวชำระกิเลส ตัวชำระกิเลส เห็นไหม

เราที่จะมาบวชใจกันอยู่นี้ เราบวชร่างกายกันมา เราบวชมาเป็นพระไหม? เป็น เป็นพระเป็นสมมุติสงฆ์สมบุรณ์แบบ เพราะว่าสมบุรณ์แบบขึ้นมาแล้วเราเข้าหมู่สงฆ์มันถึงเป็นสมานสามัคคีใจ เป็นสมานสังวาส มันเป็นสังวาสเดียวกัน มันอยู่ร่วมกัน มันเป็นคนชั้นเดียวกัน มันมีสถานะเสมอกัน ถ้าสถานะเสมอกัน บวชสถานะเสมอกัน เสมอกันแล้วเราฟังธรรมวินัย เราฟังธรรมมันสะท้อนหัวใจเราไหม

ถ้ามันสะท้อนหัวใจเรา คุณิ เวลาเขาบวชกล้วย บวชเผือก น้ำร้อนไหม เขาใส่กล้วย เขาใส่น้ำตาล เขาใส่กะทิลงไป มันเดือดไหม มันกลมกล่อมไหม มันเป็นอาหารขึ้นมา มันสุกไหม? สุกนี่ก็เหมือนกัน เรามีศีลของเรา เราบวชของเรา เราทำความสงบของใจเข้ามา ใจมันสงบไหม ใจมีที่พึ่งที่อาศัยไหม ถ้าใจมันมีที่พึ่งอาศัย มันก็สมควรแก่เราที่เราจะบวชใจ คือมันต้องมีเหตุมีผล มีหลักมีเกณฑ์ มันเป็นวิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้ทั้งนั้นนะ ถ้ามันพิสูจน์ได้ มันพิสูจน์ได้

ธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสองพันห้าร้อยกว่าปีมาไง “อานนท์ ถ้าผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม โลกนี้จะไม่ว่างจากพระอรหันต์เลย” นี่ถ้ามีผู้ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม แล้วสมควรอย่างไร

เราบวชใหม่ๆ ขึ้นมา เราก็เห็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ “โอ้โฮ! เขาเป็นเอาตายนานนั้นเชียวหรือ นั่งตลอดรุ่งเชียวหรือ อดอาหารกันทำไม มันทุกข์มันยากขนาดนั้น แม้แต่ว่าบวชนี่ก็ทุกข์ยากพอแรงแล้วแหละ กว่าจะบวชได้ก็ละล้าละลัง ตัดสินใจผิดตัดสินใจถูกอยู่นี้ จะเอาไม่เอาอยู่นี้ บวชมาแล้วก็ต้องทำงานอดนั้นอีกเชียวหรือ” นี่มันเห็นมันก็ท้อใจใจ มันท้อใจเพราะอะไรล่ะ เห็นไหม

ฆราวาสธรรม เราเป็นฆราวาส เราเป็นโลก เวลาโลกเขาทำบุญกุศลกัน เวลาทำกุศลนะ รวยๆ รวยๆ รวยๆ ขึ้นมาแล้วมันไม่มีความสุขขึ้นมาทำไม รวยขึ้นมา ตกอยู่ในขุมนรกนะ

รอยขึ้นมามีแต่ความร่ำร้อน รอยขึ้นมารายอะไร บุญมันเป็นอย่างนั้นหรือ บุญมันเป็นความรุ่มเย็น เป็นสุขต่างหากละ

บุญคือในครอบครัวของเราเย็นเป็นสุข ยิ้มแย้มแจ่มใส พวกกันรู้เรื่อง เชื่อฟังกันต่างๆ บุญมันเป็นอันนั้น บุญคือความเข้าใจกัน บุญคือมันเรื่องของหัวใจนะ ไม่ร่ำร้อน ไม่กระเสือกกระสน ไม่บีบคั้นหัวใจของตัว นี่ไง บุญมันเป็นแบบนั้นไง แล้วสิ่งที่มันมีบุญขึ้นมาแล้วนะ สิ่งของมันจะตามมา เห็นไหม คนเราเย็นเป็นสุข ทำสิ่งใดแล้วมันก็ไม่มีความเดือดร้อนนะ จิตใจมันมีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมา

เราทำหน้าที่การงานของเราก็หน้าที่การงานของเรา โลก คนอื่นเขาจะเดือดร้อนแทนนะ “ทำไมเอ็งไม่ชวนขวยเลยเนาะ ทำไมเอ็งเฉื่อยชาขนาดนั้นเนาะ ทำไมเอ็งไม่ตัดดวงผลประโยชน์เนาะ” นี่โลกเขาบอกโง่ แต่ไอ้คนที่ฉลาดๆ นะมันเอาอะไรมาใส่ตัวมัน? เอาแต่ความร่ำร้อนมาใส่หัวใจมัน แต่ถ้าของเรา เราก็ทำของเรา มีสติปัญญาของเรา

เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “ความเพียรชอบ” ความเพียร ความวิริยะ ความอดสาหัสของคน ถ้าปฏิบัติมันจะเฉื่อยชาขนาดนั้นเชียวหรือ จะเป็นคนโง่เง่าต่ำตื้น คนที่ไม่แอคทีฟตัวเอง จะปฏิบัติก็จะบรรลุธรรมหรือ...มันเป็นไปได้ มันเป็นไปได้หรือ

คนบรรลุธรรมเขาจะมีสติปัญญาของเขา แล้วสติ มหาสติ ปัญญา มหาปัญญา ปัญญาที่ชำระกิเลสมันมาอย่างใด โง่ๆ เช่ๆ แล้วเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาหรือ ทำอะไรเอาหัวชนกันขึ้นมาแล้วรู้ธรรมๆ หรือ เอาสมองชนสมองแล้วมันจะถ่ายเทปัญญาเข้ามาอีกสมองหนึ่งหรือ มันไม่มีหรือ มันไม่มีแล้วทำอย่างไร เราจะบวชหัวใจของเรา เราต้องมีสติปัญญาของเรา

ความเห็นของโลก “เราบวชขึ้นมาแล้วจะต้องทำขนาดนั้นเชียวหรือ”

ไม่ต้อง...ทำปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม เราฝึกหัดใหม่ใช่ไหม เราฝึกหัดใหม่เราก็มีสติปัญญาของเรา ถ้าเรามีสติปัญญา ปัญญา มีสติปัญญาแค่ไหน โอ้โฮ! สติเต็มทีเลย ปัญญารอบรู้ไปหมดเลย

เวลาในพระไตรปิฎกนะ เวลาภิกษุออกไปชุกงค์กลับมา ไปวิเวกกลับมา มาพูดถึงว่าบ้านนั้น ตำบลนั้น เขาทำอาชีพนั้น บ้านนั้น...

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “นี่ไตร่จ্ঞานวิชา ไตร่จ্ঞานวิชา”

แต่เขาไปแปลกันว่าไตร่จ্ঞานวิชา ไตร่จ্ঞานวิชานั่นอย่างหนึ่งนะ ไตร่จ্ঞานวิชาคือวิชาที่ทำให้เนิ่นช้า วิชาอะไร? วิชาประกอบสัมมาอาชีวะ “ที่นั่นดินดี ที่นั่นสมบูรณ์” ที่นั่นก็เรื่องโลก ที่นั่นก็คือทำมาหากินใช้ใหม่ ทำมาหากินเพื่อเลี้ยงปากใช้ใหม่ แล้วเวลาเขาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องกัน แล้วปฏิบัติมันจะเลี้ยงหัวใจ ถ้าเลี้ยงหัวใจ เราไปเห็นคนที่เขาทำมาหากินกันแล้วไปตื่นตื่นกับเขา เหนอ แล้วศีล สมาธิ ปัญญา ในหัวใจของเราอยู่ที่ไหน เวลาเราไปวิเวก เราไปวิเวกเพื่อหัวใจของเรา เราไม่ใช่ไปศึกษา

ไปศึกษานะ “ที่ตำบลนี้เขาทำอาชีพอะไร ที่ตำบลนั้นเขาทำงานอะไร” อันนั้นเป็นอริยสัจ เหนอ? อันนั้นเป็นที่เราต้องออกไปรู้ดงค์ใช้ใหม่? ก่อนที่เราจะบวชนี้เราก็ตีขึ้นมาจนอายุ ๒๐ เราเกิน ๒๐ ขึ้นมา เรามีอาชีพมา เราก็ตีทำอาชีพนั้นมาแล้ว อาชีพทางโลกเราก็ตีทำของเรามาแล้ว เราบวชเป็นพระแล้ว เราจะต้องไปคว้าเขาทำอาชีพอะไรกันอีกหรือ...มันไม่ใช่

ออกไปวิเวก ออกไปเพื่อความสงบสัจ เพื่อความระงับหัวใจ เพื่อความสงบของหัวใจ สถานที่วิเวก กายวิเวก จิตวิเวก ถ้าออกวิเวกก็เอาสิ่งนั้นเพื่อเป็นสติปัญญา คุณิ เขาอาบเหงื่อต่างน้ำ ในครอบครัวหนึ่งเขามีความร่มเย็นเป็นสุขของเขา ในครอบครัวหนึ่งเขามีแต่ปัญหาไปทั้งนั้นเลย เข้าเราก็ตีบิณฑบาตออกไป ถ้าครอบครัวเขามีความสุขนะ เขาใส่บาตรด้วยความร่มเย็นเป็นสุขของเขา เขาใส่ด้วยความชุ่มชื่นของเขา บางครอบครัวนะ เขาไม่รู้จักการใส่บาตร เขาไม่ต้องการสิ่งใด เขาเห็นครอบครัวที่ใส่บาตร เขายังบอกว่าใส่ทำไม ทำไมเขาทุกข์ยากขนาดนี้ เขาหาอยู่หากินยังไม่พอกินของเขาเลย เอ็งทำไมเอาอาหารไปใส่บาตรพระอีก แล้วไปบ้านบางครอบครัว...นี่ออกไปวิเวกเพราะเหตุนี้

เหตุนี้ ให้ดูดูภาวะของหัวใจของคนมันแตกต่างหลากหลายกัน แล้วหัวใจเราก็เป็นแบบนี้ เราก็ตีเคยคิดเห็นแก่ตัวมาก่อน เราเห็นแก่ตัวมาแล้ว ที่นี้เราเห็นแก่ตัวเราก็ตีไปแข่งขันกับโลกเขาใช้ใหม่ แต่เวลาเราปฏิบัติขึ้นมา เขาบอก “เห็นแก่ตัว” เห็นแก่ตัวอะไร เราเสียสละสถานะทางโลก สิทธิความเป็นมนุษย์ จะทำอะไรก็ได้ที่ไม่ผิดกฎหมาย เราเป็นพระขึ้นมาเสียสละหมดเลย เพราะว่าเรามีธรรมวินัย

พอเป็นสงฆ์ขึ้นมา ศีล ๒๒๗ ถ้ามีศีลมีธรรมของเราขึ้นมา ถ้ามันเป็นจริงของเราขึ้นมา เราเสียสละสิ่งนั้นมา เราเสียสละสิ่งนั้นมาแล้วเราไปศึกษาเขาอีกทำไม เราไปดูอะไรของเขา ก็เรา

เสียดละมาเอง พอเราเสียดละมาแล้วเราจะแสวงหาอะไร ถ้าเราแสวงหา แสวงหาธรรม อริยสัจ
ความเป็นจริงในพุทธศาสนา

“เธอจงมีธรรมเป็นที่พึ่งเถิด เธออย่ามีบุคคลอื่นหรือบุคคลใดเป็นที่พึ่งเลย”

แต่ถ้าบุคคลที่จะเป็นครูบาอาจารย์ของเราท่านเคยมีประสบการณ์ของท่านมา ท่านมี
ประสบการณ์ของท่านมา คนก็มาจากคนเหมือนกันทั้งนั้นนะ คนก็เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่
เหมือนกัน ทุกคนก็เป็นทารกมาทั้งนั้น พอจะโตขึ้นมาประสบการณ์ของคนมันก็แตกต่างกันไป
พอแตกต่างกันไปแล้ว เราจะทำอย่างไรขึ้นมาละ

นี่ก็เหมือนกัน เวลาปฏิบัติก็เหมือนกัน ครูบาอาจารย์ของเราทั้งนั้นนะ แม้แต่องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าก็ปุถุชนทั้งนั้น เกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นคน มันปุถุชนทั้งนั้นแหละ แล้วเขา
ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ทำไมเขาทำของเขาขึ้นมา ทำไมเขามีความร่มเย็นเป็นสุขของเขาละ ความ
ร่มเย็นเป็นสุขมันมาจากไหน? ก็มาจากเขาทำความเพียรของเขาโดยความเพียรชอบ ความเพียร
ชอบ ความเพียร ความวิริยะอุตสาหะด้วยความเป็นจริง แล้วความเพียรชอบ ความวิริยะอุตสาหะ
ด้วยความเป็นจริง มันจริงอะไรละ? มันก็จริงตามอริยสัจไง มันไม่จริงตามโลกไง

ถ้ามันจริงตามโลกเราก็คิดอยู่นี่ไง ทุกคนก็เรียนกันหมดแล้ว ทุกคนก็รู้หมดนะ
พระไตรปิฎกนี้ทะลุปรุโปร่งหมดเลย แต่ในหัวใจรู้อะไร? ไม่รู้ จะมีปัญญาขนาดไหนก็แล้วแต่
สงสัย จะมีความรู้สักนึกคิดขนาดไหนก็แล้วแต่ ลังเล มันไม่จริงไม่จริงหรือ มันเอาจริงเอาจริงไม่ได้
มันเอาจริงเอาจริงได้ก็ต่อเมื่อหลับตา

หลับตา กำหนดลมหายใจเข้า ลมหายใจออก ทำไมเอ็งโง่งขนาดนี้ ทฤษฎี ธรรมะ มันก็มีอยู่
เต็มไปหมด ครูบาอาจารย์ของเราตั้งแต่หลวงปู่เสาร์หลวงปู่่มั่นลงมา ท่านก็ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา
จนสิ้นกิเลส มุตโตทัยก็มี ธรรมของหลวงปู่่มั่นเยอะเยอะไปหมด เราก็ศึกษาทั้งนั้นนะ แล้วสงสัย
ไหม แล้วเป็นจริงไหม? ไม่จริงสักอย่าง ไม่จริงสักอย่างเลย

ปริยัติ การศึกษามาเพื่อเป็นแนวทาง ถ้าแนวทางแล้วถ้าเราปฏิบัติไม่ได้ขึ้นมาก็คือไม่ได้ ถ้า
เราปฏิบัติได้ขึ้นมาก็คือได้ แล้วปฏิบัติได้หรือไม่ได้ มันเป็นอย่างไรละ

นี่ไง “เธอจงมีธรรมเป็นที่พึ่งเถิด เธออย่ามีอย่างอื่นเป็นที่พึ่งเลย” แล้วธรรมมันเป็นอย่างไร
ละ? สติธรรม สมาธิธรรม ปัญญาธรรม ถ้าเรามีสติธรรม มีสมาธิ มีปัญญาธรรม เห็นไหม “เธอจงมี

ธรรมเป็นที่พึงเกิด เธออย่ามีอย่างอื่นเป็นที่พึ่งเลย” แล้วสติธรรม สมาธิธรรม มันอยู่ที่ไหน มันอยู่ในตำราไหม มันอยู่ในทฤษฎีไหม มันอยู่ที่ไหน ที่อื่นมันก็มีแต่ชื่อทั้งนั้น แล้วตัวจริงมันอยู่ที่ไหน?

ตัวจริงหาไม่ได้ ตัวจริงหาไม่ได้ก็เอาสมองชนสมองไข้ไหม แล้วถ่ายความรู้มา ถ่ายความรู้มาใส่สมองฉัน ฉันจะรู้ไปหมดเลย ก็ศึกษาเอาสิ ศึกษาเอา เอาไฟฟ้าช็อตด้วย ให้สมองมันจำให้ได้ ให้มันรับรู้ให้ได้ แล้วให้มันตรีกธรรมขึ้นมาให้ได้ มันเป็นจริงไหมล่ะ? มันเป็นไปไม่ได้ เพราะผู้ที่ปฏิบัติจริงเขารู้

เราก็คิดกันไป ทำอย่างนั้นก็ดี ทำอย่างนี้ก็ดี เห็นใหม่ นี่ไง ทารก เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาทุกคน ครูบาอาจารย์ของเราเหมือนกัน เกิดจากปุถุชนทั้งนั้นนะ เกิดจากสิ่งที่ไม่รู้ทั้งนั้นนะ ศึกษาขนาดไหนก็ไม่รู้ แต่เพราะด้วยความเพียรของท่าน ด้วยความเป็นสุภาพบุรุษ ด้วยความประพฤติปฏิบัติทำความเพียรชอบ ถ้ามันชอบธรรมขึ้นมามันก็ร่มเย็น ถ้ามันไม่ชอบธรรมขึ้นมามันก็เร่าร้อน มันคิดค้นในหัวใจ ใครจะพูดอย่างไรที่อยู่ทีลมปาก การม อารมณ์ อย่างมาไม้ ไม้ขนาดไหนนะ คนปฏิบัติธรรมเขารู้ทั้งนั้นนะ คำพูดออกมามันไม่เหมือนหรือ

คูสิ เวลาเสื่อมันคำรามขึ้นมาจะเป็นเสื่อ แต่หมานี่มันอยากเป็นเสื่อ มันเอาหนังเสื่อห่มมันนะ เวลามันเห่าออกมามันจะเป็นเสียงเสื่อไหมล่ะ มันเป็นไปไม่ได้ หมามันจะคำรามเหมือนเสื่อมันไม่มี จิตที่มีกิเลสในหัวใจแสดงธรรมออกมาให้เป็นความจริง เป็นไปไม่ได้ ไม่มี ไม่มีหรือ

แต่เขาแสดงกันแสดงออกมาเพื่ออะไรล่ะ โลกก็คือโลกใจ เพราะความรู้ของโลกไข้ไหม โลกเขารู้ธรรมไม่ได้หรือ ถ้ารู้ธรรมไม่ได้ เวลาเขาฟังกันเขาก็เคลิบเคลิ้มกันไป เคลิบเคลิ้ม มันเป็นปรัชญา มันเป็นตรรกะ แล้วก็ว่ากันไป คิดตรึกได้ แต่ความรู้จริงมันไม่มี ถ้ามันไม่มี เห็นใหม่ มันไม่ได้บวชใจใจ

เราบวชพระนะ เราบวชพระกันมาแล้ว เราเป็นพระขึ้นมาใหม่ ถ้าเราเป็นพระ พระเป็นผู้ประเสริฐ หัวใจเราประเสริฐไหม ถ้าหัวใจประเสริฐ ถามมันนะ “ทำไมเอ็งทำกูเร่าร้อนขนาดนี้ ทำไมเอ็งทำให้กูเดือดร้อนขนาดนี้” ถามใจตัวเอง ถามใจตัวเองที่ทุกซัๆ ยากๆ อยู่ที่นี่ ใครทำ ถามมัน ถามมันสิว่ากูเกิดมานี้ทำไมกูทุกซัขนาดนี้ ถามหัวใจตัวเอง ถ้าพระเป็นผู้ประเสริฐ เราประเสริฐจริงหรือเปล่า

ถ้าเราประเสริฐไม่จริง ถ้ามั่นคุณ ใครทำให้ เกิดมาเนื้เวรกรรมมันก็พาเกิด จิตดวงนี้มัน ปฏิสนธิมาเกิดเอง พ่อแม่ก็เป็นพระอรหันต์ของลูกก็เกิดในชาตินี้เท่านั้นเอง แต่การเกิดนี้ใครจะ บังคับได้ การเกิดนี้ใครจะบิดเบือนมันได้ มันเป็นไปไม่ได้ ถ้ามันเป็นไปไม่ได้ ก็ใครทำมัน จิตดวงนี้ ใครทำมัน? ก็เวรกรรมที่มันสร้างของมันมา ถ้าเวรกรรมสร้างของมันมา

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาวางธรรมและวินัยนี้ไว้ใจ “เธอจงมีธรรมเป็นที่พึ่งเถิด” ถ้าจงมีธรรมเป็นที่พึ่งเถิด เราจะทำอย่างไร

เราบวชพระมาแล้วนะ ไอนั้นก็บวชกล้วย บวชเฟือก บวชมันกัน เขาจะกินอิมหน้าสำราญ รสชาติดีขนาดไหนมันเรื่องของเขา ใครทำก็ได้ แต่ถ้าบวชหัวใจ ทุกดวงใจมันต้องบวชของมันเอง ถ้ามันบวชของมันเอง ถ้ามันเห็นคุณของมัน มันจะมีสติมีปัญหา มันจะมีความเพียร มันจะมีความ วิริยะ มีความอุตสาหะ

แต่ถ้ามันไม่มีสติไม่มีปัญญา มันก็เลื่อนลอย พอเลื่อนลอยเสร็จแล้วนะ “เธอจงมีธรรมเป็นที่พึ่งเถิด อย่ามีสิ่งอื่นเป็นที่พึ่งเลย” เออ! เรามีธรรมเป็นที่พึ่งเถิด เราก็ก๊ไปของเราเร่ร่อน เลื่อนลอย ไปนะ บวชร่างกายอยู่ในวัดนี้ จิตใจมันไป ๓ โลกธาตุ เข้าทางจงกรมพุทโธทีหนึ่งก็คิดไปรอบโลก มันก็มาโธ พุทแล้วมันก็ไปเที่ยวมาโลกธาตุเลย “พุท” แลลไปทั่วโลก กลับมา “โธ” อยู่อย่าง นั้นนะ อานาปานสติก็แหม ลมหายใจเป็นอย่างนั้น ลมหายใจเป็นอย่างนี้นะ ลมมันก็คือลม

แต่ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา เพราะมีหัวใจของเรา เพราะมีหัวใจ โลกนี้มีเพราะมีเรา ถ้ามีสติมี ปัญญาขึ้นมา หัวใจรับรู้หมดนะ พุทโธก็พุทธานุสติ ถ้ากำหนดลม อานาปานสติ กำหนดความตาย ก็มรณานุสติ ใครเป็นคนกำหนด นี่ไปดูตำรา เห็นไหม มรณานุสติคือคิดอย่างนี้ แต่เวลากำหนด ขึ้นมาเราเป็นคนระลึกขึ้นมา

คูสิ เวลาเราเข้าไปในร้านอาหาร มันมีเมนูอาหารมาให้ดูหมดเลย จะกินอะไร สั่งมา จะกิน อะไร นี่ก็เหมือนกัน เวลานั้นก็คิดขึ้นมามันก็เมนูทั้งนั้นนะ มันก็มีแต่ชื่อๆ เห็นไหม กำหนดความ ตายก็เป็นมรณานุสติ กำหนดลมก็เป็นอานาปานสติ แล้วก็คิดว่าลมอยู่ที่นู่น ลมอยู่ที่นี้ จินตนาการ กันไป ส่งออกหมด

แต่ถ้าเรากำหนดจิต เรากำหนดลมหายใจ ใครเป็นคนกำหนดล่ะ? จิตเป็นคนกำหนด จิตเรา กำหนด ถ้ากำหนดลม อานาปานสติอยู่กับลม พุทธานุสติอยู่กับพุทโธ นี่ถ้ามันอยู่เพราะมันมีจิต มี

ตัวรู้ใจ แต่ชื่อก็คือชื่อนะ ในตำรา ก็บอกไว้ชื่อเป็นแบบนี้ ถ้าเราเอาชื่อเป็นแบบนี้ นี่เป็นเรื่องโลกๆ ถ้าโลกมันคิดกันอย่างนั้น ทำกันอย่างนั้น มันก็อยู่กับโลก

แต่เราปฏิบัติ “เธอจงมีธรรมเป็นที่พึ่งเถิด” มีธรรมคือความรู้สึกลึกซึ้งนึกคิดนี้ใจ มีธรรมก็คือทุกข์ยากนี้ เวลามันทุกข์มันสุขนี้มีธรรม ธรรมโอสถ มันมีธรรมของมัน มีธรรมโอสถของมัน มีความจริงของมันขึ้นมา ถ้ามีความจริงขึ้นมา มันก็เป็นประโยชน์นะ มันเป็นประโยชน์กับใครล่ะ? ก็ประโยชน์กับจิตดวงนั้นนะ จิตที่มันเร่ร้อน จิตที่มันมีหลักมีเกณฑ์ มันมีที่ยึดที่เกาะ มันแสดงตัวออกมาแล้ว ถ้าแสดงตัวออกมามันจะแก้ไขที่นี้ใจ ถ้ามันคูสิ ทุกข์ขนาดนี้ เอ็งพาถูกมาเกิด เอ็งทำให้กูทุกข์ยากขนาดนี้ อวิชชาความไม่รู้มันอยู่ที่ไหน นี่มันต้องแก้ไขมาที่นี้สิ นี่เราจะบวชใจแล้ว

จากบวชพระขึ้นมา บวชพระนี่อุปัชฌาย์ หมู่คณะยกเข้าหมู่สงฆ์ แล้วถ้าจะบวชใจละ บวชใจก็สติปัญญาของเราขึ้นมาใจ บวชใจขึ้นมาให้มันเป็นทรัพย์ขึ้นมาจากภายใน จิตไ้ตัวทุกข์ๆ ยากๆ นี่แหละ สิ่งที่จะพิสูจน์ศาสนาได้ก็คือหัวใจของสัตว์โลก เห็นไหม เทวดา อินทร์ พรหม มาฟังเทศน์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสำเร็จเป็นแสน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการที่หนึ่งสำเร็จเป็น ๕๐๐-๖๐๐

ครูบาอาจารย์ของเราะ ท่านเทศนาว่าการขึ้นมา หลวงตาท่านพูด อยู่กับหลวงปู่มัน เวลาหลวงปู่มันเทศนาว่าการขึ้นมา นิพพานจะหีบเอาได้เลย มันอยู่ข้างหน้านี้ หีบเอาๆ หลวงปู่มันเทศน์จบนิพพานหายไปเลย เพราะมันอยู่ในใจหลวงปู่มันใจ เพราะจิตใจที่เป็นจริง เวลาหลวงปู่มันท่านเป็นจริง ท่านเทศนาว่าการมาจากความจริงในหัวใจของท่าน เอามาให้เป็นแนวทางของเรา ไ้เราก็จินตนาการตาม ไ้เราก็จะเกาะกันไป นี่หีบเอาได้เลย

พอท่านเทศน์จบ ไม่รู้ไปทางไหน หาทางออกไม่ได้ นี่ผู้รู้จริงท่านพูดออกมา เพราะความจริงของท่าน จะพูดเมื่อไหร่พูดอย่างไรก็ได้ แต่ไ้คนที่ไม่รู้ พยายามจะทำให้ๆ ไม่ได้ เราก็ต้องมาทำของเรา เพราะมันก็ยังมิตั้งอาศัย ยังมีครูบาอาจารย์ของเราเป็นที่พึ่งนะ ถ้าเป็นที่พึ่ง เราจะปฏิบัติของเรา ถ้าเราปฏิบัติของเรา เราตั้งสติของเรา

ทุกคนมีศักยภาพเหมือนกัน โลก เวลาเขาพูดกันนะ สิทธิเสมอกาก ไซ่ สิทธิเสมอกาก เราก้เกิดมาเป็นมนุษย์เหมือนกัน พอเกิดเป็นมนุษย์เหมือนกัน แต่คนมันไม่เหมือนคนใจ คูสิ แม้แต่โครงสร้างของร่างกายมันก็ไม่เหมือนกัน นีรูปลสมบัติ รูปสมบัติของคนก็เหมือนกัน แล้วแต่เวรแต่กรรม แล้วแต่อายุขัยของคนก็ไม่เสมอกัน นี่มันอยู่ที่การทำมาของใจทั้งนั้น

พอการทำมาของใจทั้งนั้น คุณิ ปฏิภาณไหวพริบของคน สิ่งที่เกิดขึ้นนะ มันมองไปมองต่างมุมกัน คนหนึ่งก็มองว่าสิ่งนั้นเป็นประโยชน์ อีกคนหนึ่งบอกว่าย่างนี้ประโยชน์ของโลก ถ้าเป็นเรื่องบางอย่างนั้นเป็นโทษ เขาเห็นโทษนะ เขาเห็นโทษในคุณนั้นนะ ว่าเป็นคุณๆ เห็นไหม กามคุณ ๕

โลกเขาเป็นกามคุณ ๕ เพราะกามคุณนั้นทำให้ตระกูล ทำให้สังคมโลกเขาอยู่ของเขาไป มันหมุนเวียนไป แต่ถ้าเป็นพระ พรหมจรรย์ กามคุณ ๕ นั้นผิดทันทีเลย นี่ไง เราเห็นโทษในคุณของเขาเลยนะ เขามีคุณประโยชน์อย่างนั้นนะ แต่ถ้าเรามีปัญญาขึ้นมาเราเห็นโทษเลย พอเห็นโทษเราก็มอง เขาแสวงหากัน เขาแข่งชิงกัน เราเดินหนีเลย สิ่งนี้มันเป็นโทษ สิ่งนี้ทำให้เราตกต่ำไป นี่มันปฏิเสธของมัน เห็นไหม

แต่ถ้าเป็นโลกละ โลกเขาแข่งชิงกัน ปัญญาเขาแค่นั้น ถ้าเขามีปัญญาแค่นั้น มันก็เรื่องของวุฒิภาวะ เห็นไหม นี่ไงเวรกรรมที่มันสร้างมาไง ถ้ามันสร้างมา ถ้าเรามีสติปัญญาขึ้นมาเราจะมีปฏิภาณ เราแก้ไขของเรานะ ถ้าเราแก้ไขของเรา เรากำหนดของเรา นี่ดำรับดำร่าอย่างไรมันก็เรื่องดำรับดำร่า มันไม่เป็นจริงในหัวใจของเรา หัวใจมันเร่าร้อน หัวใจมันไม่มีที่พึ่ง

เวลายังบวชใหม่ มันเหมือนกับคนติดคุก ขังตัวนี้ได้แต่ขังใจไม่ได้ ตัวนี้ขังไว้ ไปไหนไม่ได้ เพราะหัวใจมันห่มผ้าเหลืองออกไปเขาก็รู้ว่าเป็นพระ แต่หัวใจมันอยู่ไหม หัวใจเอามันไว้ได้ไหม ถ้าหัวใจมันเอาไว้ไม่ได้ ทำไมเราไม่ตั้งสติ นี่ไงเรื่องมรรคผลนิพพาน ใครบ้างที่ไม่อยากได้ ใครบ้างที่ไม่อยากได้มรรคผลนิพพาน เพราะเราเชื่อมั่นในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

วิมุตติสุข เราทุกคนอยากได้ทั้งนั้นละ ทุกคนอยากได้ความสุขทั้งนั้นละ แล้วความสุขมันหาได้ที่ไหน เราก็ตื่นกันไป ตะครุบเงากันไป อยู่ทีนั้นๆ แต่ความจริงมันอยู่ที่นี้ เห็นไหม เรียกร้องสัตว์ทั้งหลายมาคุณธรรม มาคุณธรรมในหัวใจของเรา

แต่ในปัจจุบันนี้มาคุณอะไร มาคุณความเร่าร้อนใจ มาคุณความทุกข์ มาคุณความบีบคั้น มันทุกข์ยากขนาดไหน แล้วใครทำให้

อาหารการกินเรายังเลือกกินนะ อะไรที่มันเป็นโทษกับร่างกาย เราก็จะไม่กินมัน เราจะกินแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ แต่เวลามันเผาผลาญ ถ้ามันไม่เป็นกิเลสมันจะเผาผลาญได้อย่างไร นี่เวลากิเลสมันเกิดขึ้นมานะ มันก็เอาน้ำมันราดเข้าไป เวลามันคิดขึ้นมา คิดแต่สิ่ง...

ถ้ามันไม่พอใจขึ้นมา นั่นละอวิชชา สมุทัยเกิดแล้ว สมุทัย ตัณหาความทะยานอยากมันหยุดแล้ว มันก็ต้องดับสติ แต่เอาน้ำมันราดเข้าไปได้อย่างไร พอมันมี มันกระตุ้นขึ้นมา คิดซ้ำคิดซอก พอไฟติดขึ้นมาแล้วสาดแต่น้ำมันเข้าไปๆ แล้วบอกว่ารักตนๆ เอ้อ...เรากำลังจะ เอ็งรักตัวเองจริงๆ เหรอ บ้านเราไฟไหม้ เขาดับไฟ ไม่ใช่ใช้น้ำมันสาดเข้าไป น้ำมันสาดเข้าไปมันดับไม่ได้หรอก

นี่ก็เหมือนกัน ในหัวใจมันเราร้อน มันธรรมดา คนเรามันเคยอยู่สุขสบายของมัน คุณสัตว์นะ คุณช้างสิ เวลาเขาจะมาฝึก เห็นไหม เขาต้องเอาช้างบ้านประกบมันไว้ แล้วเอาเชือกผูกกับต้นไม้ไว้ แล้วถ้ามันยังคือ ไม่ให้กิน มันคือยังไม่ให้กิน มันหิวมันกระหายก็ให้มันกินทีละกินทีละน้อย แล้วสั่งมัน ถ้ามันทำตามนะ เขาค่อยผ่อนคลายมัน นั่นช้างเขาฝึกของเขาอย่างนั้น แล้วหัวใจเราละ หัวใจเราเราจะเอาอะไรไปฝึกมัน

เวลาเขาฝึกช้าง เราเห็นเขาฝึกช้างเพราะเขาต้องการช้างมาเป็นประโยชน์ แต่ใจของเราจะฝึกไม่ได้เลย เพราะกูเป็นช้าง เป็นกูหมดเลย เป็นตัวเราทั้งนั้น มันไม่ยอมให้ผูกขามัน มันไม่ยอมให้ใครเข้ามาประกบมัน เขาจะเข้ามาประกบมันเพื่อจะให้มันเป็นประโยชน์ มันก็ว่าเป็นโทษ ใครจะทำอะไรเพื่อประโยชน์กับเราก็มองว่าเป็นโทษหมดเลย ใครเข้ามาใกล้ไม่ได้ ไม่พอใจทั้งนั้น แม้แต่สติก็ไม่ชอบ แม้แต่สมาธิก็ไม่เอา ยิ่งปัญญาอย่ามาพูดกัน เพราะฉันฉลาดอยู่แล้ว ฉันรู้ ฉันเข้าใจหมดเลย ปัญญาที่พูดกันๆ ไม่ต้องมาพูด ไม่ต้องมาสอน ไม่ต้องมาโกหก นี่เวลากิเลสมันครอบหัวเห็นไหม นี่มันยอมไหม แล้วช้างที่มันไม่ได้ฝึก มันจะเป็นช้างที่ใช้งานได้ไหม? เป็นไปไม่ได้

จิต ถ้าไม่ได้ฝึกฝน จิตไม่ได้ประพฤติปฏิบัติ แล้วจะเอาความจริงขึ้นมามันจะเอามาจากไหน ไปหาที่ไหน มันก็เป็นช้างไม้ไผ่ ช้างไม้ที่เขาแกะไว้ขาย ชื่อตัวหนึ่งมาตั้งไว้ที่บ้าน ฉันมีแล้วนี่ ไม่ใช่เลย ช้างตัวนี้ แหม! เรียบร้อย แหม! สะดวก อู๊ย! สวยงาม คิดเอาทั้งนั้น! เพราะช้างไม้มันเป็นเครื่องประดับ มันไม่ใช่ความจริง มันอยู่นอกกายเรา มันเป็นไปไม่ได้ที่เราจะใช้ประโยชน์จากมัน

แต่หัวใจนี้ละ ช้างเป็นๆ นะ สัตว์เป็นๆ ที่เราจะเอามาฝึกฝน ที่เราจะเอามาใช้งาน ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมาเห็นไหม นี่บวชใจ

บวชพระมาแล้ว เราบวชมาแล้วเพราะเราเห็นภัยในวัฏสงสาร แล้วเราเกิดเป็นชาวพุทธนะ เราอยู่กับประเพณีวัฒนธรรมของชาวพุทธ ถึงเวลาทุกข์ยากขึ้นมา เห็นไหม หลบจากร้อนมาพึ่งเย็น หลบจากโลกเข้ามาสู่ธรรม โลกมันเร่าร้อนนัก มีแต่การเสียดสี โลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ มันมีของมันอยู่อย่างนั้น ธรรมะเก่าแก่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะมาตรัสรู้ หรือไม่ตรัสรู้ก็มีอย่างนั้น

ฉะนั้น เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว ไอ้ธรรมะเก่าแก่ก็ยังเข้ามาเสียดสีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงเดือนพระนะ “ภิกษุทั้งหลาย ถ้าเธอ โคน โลกธรรมเบียดเบียน เธออย่าน้อยเนื้อต่ำใจ เธอให้ดูเราเป็นตัวอย่าง”

แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปบิณฑบาตที่ไหน เขาจ้างคนค่าทั้งนั้นนะ ไปอยู่ที่ไหนมีแต่คนทำลายทั้งนั้น แต่คนที่เคารพบูชาก็มี

คุณ คุณท้าวทัก จ้างนายธนูมายัง ก็เหมือนในปัจจุบันที่เขาจ้างมือปืนมาเก็บ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องโดนอย่างนั้นด้วยหรือ ในพระไตรปิฎกเราอ่านกัน เราดูศึกษา เราศึกษากัน แต่แง่มุมที่เราศรัทธาไป

แต่เวลาแง่มุมที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเผชิญ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “เราเหมือนช่างศึก อยู่ท่ามกลางสงคราม ไม่กลัวลูกธนู ไม่กลัวสิ่งใดเลย ยิ่งเข้ามา ยิ่งเข้ามา ช่างตัวนั้นไม่โอดโอย ไม่เร่าร้อน ไม่ล่อเลาะ” เห็นไหม

นี่ไง เวลาช่างที่ได้ฝึกไว้ดีแล้วไง เราเปรียบเหมือนช่างศึกที่ออกสงคราม ไม่หวั่นไหว ไม่พรั่นพรึง แม้แต่ลูกธนูของข้าศึก เห็นไหม แต่ถ้าเรามองในแง่ของเราละ ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประพฤติปฏิบัติมาขนาดนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงยมกปาฏิหาริย์มหาศาลเลย ฤทธิ์เดชมีมหาศาล แต่ในเมื่อหัวใจของคนมันหยาบช้า จะทำสิ่งใดไปเขาจะฟังไหม

เว้นไว้แต่คนที่เขามีอำนาจวาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงจะไปโปรดไป พระโมคคัลลานะไปโปรดเยอะมาก เศรษฐีขี้เหนียว เห็นไหม ท่านไปโปรด จะทำอย่างไร ขนบเบื้องเอาออกมาไม่ได้หรอก เป็นแผ่นมาตลอด จะให้ขึ้นเดียวมันก็ติดมาเป็นแถบ ไอ้เศรษฐีขี้เหนียว

แม้แต่พระโมคคัลลานะเข้าไปโปรดจนเขายอม ถ้ายอมจะถวายพระโมคคัลลานะ พระโมคคัลลานะบอก “ไม่ได้ ถ้ายอมจะต้องไปถวายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

นี่เวลาถ้าจิตใจเขาพลิกได้นะ ครูบาอาจารย์ของเราท่านจะไปโปรดนะ โปรดเพราะอะไร เพราะว่าเวลาโปรดมันโปรดที่หัวใจใจ โปรดที่ความรู้สึกนึกคิด โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ถ้ามันได้เปลี่ยนโปรแกรมแล้วนี่มันจะคิดใหม่ มันจะทำใหม่ หัวใจมันเปลี่ยนแปลงนะ ถ้าหัวใจเปลี่ยนแปลง คนเรามันอยู่ที่จิตนิสัย ถ้าจิตนิสัยมันมีข้อมูล เห็นโทษเห็นภัยนะ

คูสิ ในทางการแพทย์สิ่งใดถ้าเป็นโทษเป็นภัยนะ การดำรงชีวิต เขาพยายามหลีกเลี่ยง ให้อั้วพวกเราชอบกินตามใจ ชอบอยู่ตามความสะดวก เสรีแล้วนะมันก็เป็นไปตามอาการที่เราใช้ดำรงชีวิตใจ เราดำรงชีวิตอย่างไร มันก็จะมีโรคภัยไข้เจ็บอย่างนั้นนะ แต่ทางการแพทย์เขาว่าของเขา เขาหลบหลีกเลี่ยงของเขาส่งใจที่มันจะให้ผลกับเป็นโทษเป็นภัยกับชีวิตนี้ เขาจะหลบหลีกเลี่ยงของเขา เว้นไว้แต่เขาก็มีกรรมเหมือนกัน แม้แต่ทางแพทย์เขาก็ป่วยไข้เหมือนกัน โลกนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด ไม่มีใครจะอยู่คงที่ได้ตลอดไป สรรพสิ่งในโลกนี้เป็นอนิจจัง

แม้แต่การบวชพระของเรา ออกพรรษาแล้วก็ต่างคนต่างไป อยู่กัน ๓ เดือนนี้เราจะเร่งความเพียรเรามากน้อยได้แค่ไหน ไม่มีสิ่งใดคงที่ ไม่มีสิ่งใดที่ไม่เปลี่ยนแปลง เราอย่าคิดว่าเราจะต้องคืนดินตั้งแต่ตอนนี้ ออกพรรษาแล้วก็ต่างคนต่างไป มันจะอยู่อย่างนี้กันไปตลอดหรือ

ฉะนั้น ถ้าเราเข้าใจเรื่องสังขาร เรามีโอกาสแล้วเราต้องรีบชวนขวาย บวชใจ! บวชใจ! ต้องทำใจของเราให้สงบ ถ้าใจเราสงบแล้วให้เกิดปัญญาขึ้นมา ถ้าใครปัญญามันก้าวเดินได้นะ จะซึ่งธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก

แต่เวลาที่เขาแสดงธรรมกันอยู่นี้ เขาแสดงธรรมโดยกิริยา กิริยาที่อาการของใจ คือสิ่งที่สำคัญ มันถึงไม่ซึ่งใจ ไม่ซึ่งหอรอก แม้แต่ไม่ซึ่งนะ แต่เวลาเขาทำขึ้นมา ทางโลกเขายังซบซึ้งกัน แต่มันไม่เข้าถึงกิเลสหอรอก มันเข้าไปสั่นคลอนกิเลสในใจของสัตว์โลกไม่ได้

ถ้ามันจะเข้าไปสั่นคลอนหัวใจของสัตว์โลก มันจะเป็นปัจจุัตตัง มันจะเป็นศีลสมาธิปัญญาของใจดวงนั้น แล้วใจดวงนั้นก็แก่เฉพาะใจดวงนั้นได้เท่านั้น ใจดวงนั้นมีประสบการณ์ของใจดวงนั้น เห็นใหม่ เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรแบบหลวงปู่เสาร์หลวงปู่มั่น เพราะท่านได้ปฏิบัติของ

ท่านมา ในเมื่อหัวใจของท่านมันคงที่ของท่าน มีประสบการณ์ของท่าน ท่านแก้ไขเราได้หมด “ใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่งใจ”

บอกเวลาเอาสมองชนกันแล้วถ่ายปัญญาของสมองหนึ่งไปสู่อีกสมองหนึ่ง มันเป็นไปได้ ไม่ได้ มันต้องฝึกให้สมองนั้นมีการจดจำ สมองนั้นมีการพัฒนาขึ้นมา สมองนั้นมันถึงจะมีปัญญาคืบขึ้นมา

แต่เวลาใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง ทำไม่มันทำได้ละ จิตใจที่ผ่องแผ้ว จิตใจที่เป็นธรรม มันแสดงธรรมขึ้นมามันสะท้อนใจกับจิตใจที่มีคบอด จิตใจที่มีคบอด

คนตาดีพูดอย่างไร มันก็เห็นภาพตามความเป็นจริงนั้น คนตาบอด ตาบอดมันเถียงเก่ง ตาบอดมันจินตนาการสุดขยอ ตาบอดมีแต่เรื่องจินตนาการออกมา ในเมื่อหัวใจมันบอด มันจะเอาความจริงมาจากไหน แต่ถ้าหัวใจมันสว่างไสว เห็นไหม จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง

ฉะนั้น เราเกิดมา เกิดมาที่กลางพระพุทธศาสนา เกิดมาเจอครูบาอาจารย์ของเรา เราจะบวชใจของเรา บวชพระ เราบวชมาในสังคม จากคฤหัสถ์ จากฆราวาสธรรมเป็นภิกษุ ผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร นี่คือการบวชแบบโลก

ถ้าการบวชแบบธรรม มันต้องบวชด้วยมรรค ๘ มันต้องบวชด้วยศีล สมาธิ ปัญญา มันจะบวชในการนั่งสมาธิ เดินจงกรมของเรา เวลาเราบวชพระเราต้องไปโบสถ์นะ ต้องมีสงฆ์อย่างน้อย ๑๐ องค์ขึ้นไป นี่ญัตติจตุตถกรรมขึ้นมาให้เราเป็นสงฆ์

แต่เวลาเราบวชใจนะ เรานั่งอยู่คนเดียว อยู่โคนไม้ อยู่เรือนว่าง อยู่ในที่สงบสงัด บวชเอง! บวชด้วยความเพียรชอบ บวชด้วยความเพียรของเรา ไม่ต้องให้ใครเข้ามายุ่ง แล้วยังชอบอีกด้วย ชอบความสงบ ชอบความสงัด ชอบความวิเวก ชอบเพื่อเป็นประโยชน์กับเรา เห็นไหม นี่เราจะบวชใจของเรา

ถ้าเราบวชใจของเราได้ขึ้นมา เห็นไหม ถ้ามันเป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันติปฏิญโกแล้ว อริยสัจมีหนึ่งเดียว ผู้ที่จะประพฤติปฏิบัติตั้งแต่สมัยพุทธกาล ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตั้งแต่ถึงพุทธกาล ผู้ที่ปฏิบัติไปอนาคตข้างหน้า ในอนาคตข้างหน้าเวลาบรรลุมรรคอันเดียวกัน เห็นไหม ไม่มีกาล ไม่มีเวลา เขาบอกว่าถึงพุทธกาล ห้าพันปีไปแล้วมันจะไม่มีมรรคไม่มีผล ถ้าไม่มีมรรคไม่มีผลพระศรีอริยเมตไตรยจะมาตรัสรู้อะไร อนาคตวงศ์ พระพุทธเจ้าอีก ๑๐ องค์ข้างหน้า แล้วมันจะตรัสรู้

อะไร ในเมื่อกาลเวลามันปิดกั้นไว้หมดแล้ว จะมาตรัสรู้อีกไม่ได้ แค่ว่าเราจบก็จบแล้ว พระศรีอริยเมตไตรย ในอนาคตังสญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในพระไตรปิฎก แล้วมันจะมาได้อย่างไร มันถึงว่า “ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม โลกนี้จะไม่ว่างจากพระอรหันต์เลย”

ฉะนั้น เราบวชพระกันมาแล้วนะ ต่อไปเราจะบวชหัวใจของเรา ๓ เดือน ออกพรรษาแล้วก็ต่างคนต่างไป ไม่ต้องคิดว่าจะไปตอนไหน ไม่ต้องคิดว่าอยากไป เดือน ๓ เดือนแล้วมันต้องไปโดยธรรมชาติของมัน ไม่มีใครอยู่หรือ มันก็ต้องไปทั้งนั้น

ฉะนั้น ไม่ต้องให้กิเลสมันหลอก คิดร้อยแปดพันเก้าจะทำอย่างนั้น จะทำอย่างนี้ จะทำอย่างโน้น บอกมัน อีก ๓ เดือนมึงได้ไปแล้ว ออกพรรษาแล้วก็ต่างคนต่างไป ไม่ต้องมาคิดค้นตรงนี้ อย่างมาหลอกใจ อย่างมากกระทืบกูนี่ ทุกข์ฉิบหาย เอวัง